

Bra fest i fel lokal

PERFORMANCE PÅ NEF? Idén verkade bra: att komma bort från auditoriets falska högtidlighet, smyga in akterna som partypärlor i en stimmig fest. Dessutom ett möte med en delvis ny publik – förutom den vanliga konstpubliken en yngre, mer oförberedd, nattligt sen klubbpublik, mindre "arty", mer spontan. Standart – åtta timmars performancefest på jazzklubben Nefertiti – det lovade gott på papperet.

Men det finns något i performancekonsten som också kräver koncentration. Ofta har det med det spelade allvaret att göra: för att ett karnevaliskt skratt ska kunna förlösas måste det först ha stängts in i någon form av kulturellt reglemente. Den förberedande manövern märks inte när festen redan är i full gång.

Eller tvärtom: när en performance utgår från grimasens form för att sedan över-

raska med en allvarsam propä – även där behövs utrymme för eftertanke. Och det fanns det inte riktigt på Nef i lördags kväll.

ranen **William Easton** skisserade på ett seminarium kvällen innan: i dagens mediavärld omsätts konstnärskap lika snabbt som börsaktier – då gäller det att synas när man väl hamnar i ramplyuset. Gesterna blir yvigare, innehållet tunnare.

Själv kan jag bara jämföra med 80-talets performancevåg i Göteborg, när konstnärer som **Carl Mikael von Hausswolff** och **Leif Elggren** baxade skrotcontainers med järnstänger till hög industrimusik eller flyttade stenar från ett ställe till ett annat under ett helt dygn.

Då var det arbetet, mödan, slitet som hamnat i konstens skrattnöje.

NU ÄR DET i första hand den lättviktiga nöjesindustrin – som redan är så deformerad att konstens angreppsvinklar bara råtar ut den! Under lördagskvällens lopp ägnade sig tre-fyra konstellationer åt att spela populärmusik så illa som möjligt. Efter **M A Numminen** är sånt ganska meningslöst. Och Numminen har hållit på i över 20 år – utan att kalla sig performancekonstnär.

För övrigt var det just några finska akter som jag fann mest uppriskande den här kvällen: **Ilkka Sariola** som på knagglig engelska berättade om bilar familjen haft medan en assistent packade in honom i (krock?)kuddar; **Björn Aho** som visade gammal familjefilm med jultomten och återberättade tomtens repliker på bullrig finlandssvenska; **Maria Duncker** som i ett hörn av lilla baren satt och sydde folkdräkter av gamla plastsäckar. Alla bar de på trivala små hemligheter som de ville visa och berätta om. Men, som sagt, Nefertiti var nog inte bästa stället för detta, även om festen var lyckad.

Kristjan Saag

GT:s teaterkritiker
kristjansaag@swipnet.se

Standart

Nefertiti lördag 20.00-05.00

Anna Carlssons "Elvis has left the building". Kul festinslag, men tunn som performance.

Foto: JERKER IVARSSON